

Sygn. akt I ZB 36/22

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku obrońcy sędziego Sądu Rejonowego w O. – P. J. adwokata M. P. z dnia 24 października 2022 r. o zbadanie spełnienia przez SSN Zbigniewa Korzeniowskiego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowaniu po powołaniu, w sprawie o sygn. akt I ZSK 24/22

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2023 r. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu niejawnym

kwestii

dopuszczalności rozpoznania tego wniosku

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 § 24 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021, poz. 1904 ze zm.)

postanowił:

wniosek obrońcy adwokata M. P. złożony w trybie art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym, w sprawie o sygn. akt I ZSK 24/22, dotyczący sędziego SN Zbigniewa Korzeniowskiego, pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Przepis art. 429 § 1 k.p.k. stosowany odpowiednio na podstawie art. 29 § 24 u.SN nakłada na prezesa sądu, do którego kieruje się wniosek z art. 29 § 5 u.SN, obowiązek kontroli ustawowych warunków dopuszczalności takiego wniosku. Analiza treści wniosku złożonego w tej sprawie przez adwokata M. P. świadczy o tym, że wniosek nie spełnia warunku formalnego polegającego na tym, iż nie

wskazuje jak w okolicznościach przedmiotowej sprawy ewentualne naruszenie standardu niezawisłości lub bezstronności związane z postępowaniem sędziego Zbigniewa Korzeniowskiego po powołaniu go na urząd sędziego mogłoby wpływać na wynik tej sprawy. Pomimo tego, że wniosek złożony w trybie art. 29 § 5 u.SN nie spełnia warunku formalnego określającego jego dopuszczalność, to został on zarządzeniem prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej przyjęty i zarejestrowany w celu rozstrzygnięcia, gdy prawidłowym rozstrzygnięciem powinno być odrzucenie wniosku.

Przyjęcie takiego niedopuszczalnego wniosku i nadanie mu biegu nie może prowadzić do jego merytorycznego rozpoznania, a to dlatego że u. o SN w art. 29 § 15 przewiduje skład pięciu sędziów Sądu Najwyższego tylko do rozpoznania wniosku (co zresztą następuje po – co do zasady – obligatoryjnym wysłuchaniu sędziego), a po rozpoznaniu wniosku w tym trybie jest możliwe wydanie tylko dwóch rodzajów orzeczeń, tj. oddalenia wniosku (art. 29 § 17) lub wyłączenia sędziego (art. 29 § 18). Obecna sytuacja procesowa, tj. stwierdzenie braku spełnienia warunku dopuszczalności wniosku musi prowadzić do pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

Przyjęcie wniosku złożonego w trybie art. 29 § 5 u. o SN i poddanie go dalszej procedurze (losowanie sędziów) oznacza, że obecny etap postępowania to już jest postępowanie przed Sądem Najwyższym, który wprawdzie jest właściwy funkcjonalnie do rozpoznania tego środka procesowego, ale nie może go obecnie rozpoznać w trybie art. 29 § 15 u. o SN, skoro wniosek jest niedopuszczalny, a pomimo tego na właściwym etapie postępowania nie został odrzucony. Taka sytuacja powinna prowadzić do zakończenia postępowania wszczętego zarządzeniem Prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej w formule procesowej, adekwatnej do tej jaka występuje w takim układzie procesowym w postępowaniu zażaleniowym w procedurze karnej.

Z tego powodu należało przyjąć, że skoro wniosek został przyjęty przez Prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej jako dopuszczalny w momencie jego składania, ale nie może on być dalej procedowany to przepisem prawa procesowego, który winien być w tym zakresie stosowany, jako norma odesłania jest art. 430 § 1 k.p.k. Przepis ten nakazuje sądowi odwoławczemu, który ma rozpoznać zażalenie (taki

tryb wskazuje ustawa o SN – art. 29 § 24), pozostawić bez rozpoznania niedopuszczalny środek odwoławczy, który został przyjęty przez prezesa sądu pierwszej instancji (tu: Prezesa Izby Odpowiedzialności Zawodowej).

Z tego powodu konieczne było pozostawienie wniosku bez rozpoznania. Wykazano już powyżej, że skład wskazany w art. 29 § 15 u. o SN to - lege non distinguente – skład rozpoznający wniosek, a przecież wniosek nie może być dalej procedowany. W takim układzie procesowym należy zastosować przepis art. 30 § 2 k.p.k., albowiem ten przepis – jako przepis określający skład sądu odwoławczego (wymagane jest stosowanie przepisów o zażaleniu – art. 29 § 24 u. o SN) – musi określać skład sądu, który jest uprawniony do orzekania w trybie art. 430 § 1 k.p.k. Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w postanowieniu.

[as]